

[Palle Simonsen]

med en større indtjening. Det er de to ting, finansministeren må betjene sig af.

Ser vi nu på rapporten, som vi forleden dag fik fra det økonomiske sekretariat, så kan vi dér se, at man forudsætter udbetaling af 4 dyrtidsportioner i 1982. I finanslovsforslaget opererer finansministeren med 3 dyrtidsportioner. Jeg går ud fra, at finansministeren er enig i de vurderinger, det økonomiske sekretariat kommer med. Det må så også medføre, at finansministeren nu skal til at forøge pris- og lønreserven med denne ekstra dyrtidsportion. Det er endnu en grund til, at underskuddet vokser ud over det beløb, som vi kender på nuværende tidspunkt.

Jeg forstår godt, at regeringen føler, at der er store problemer med renten, og at man foretager sig mange krumspring i forbindelse med pensionskasserne. Det, der for os er afgørende, er, at der ikke kommer til at ske nogen indgreb specielt på dette område. Det er det af mange grunde, som vi var inde på i går, og som jeg ikke skal gentage i dag. Men der er én væsentlig grund ud over de tidligere nævnte, og det er den, at der jo er mange andre områder i samfundet, offentlige institutioner, ATP, den sociale pensionsfond osv., som investerer.

Hvordan vil finansministeren overhovedet kunne styre disse ting? Jeg forstår godt finansministerens bekymringer og baggrunden for, at man prøver at foretage disse krumspring, men det er umuligt for finansministeren at redde tingene på denne måde. Hvordan vil finansministeren kunne klare situationen med hensyn til renten som helhed, når han skal ud og sælge et beløb i statsobligationer, som måske passerer de 100 mia kr.? Hvordan vil finansministeren overhovedet kunne klare disse ting? Jeg synes, det var rart at få en vurdering af det fra finansministerens side.

Det, finansministeren er på vej til i denne situation – og jeg mener egentlig, at finansministeren er meget tæt på det – er at lide rentedøden, og det synes jeg egentlig lige så godt finansministeren kunne erkende. De mange pæne ord tæller ikke længere i denne situation.

Hvis en privat virksomhed var i den situation, som finansministeren i dette øjeblik er i, hvad måtte denne private virksomhed så gøre? Ja, der var kun én eneste metode, og det var at standse betalingerne og starte på

en frisk. Det synes jeg faktisk finansministeren skulle prøve at koncentrere sig om at komme uden om.

Jeg ved godt, at når der bliver talt om statsbankerot og alle disse ting, så vil finansministeren og regeringen sige: ja, det er overdramatisering, det er ikke noget, som det er realistisk at gå nærmere ind på. Men de tal, som ligger foran os i dette øjeblik omkring finanslovsforslaget, er for os at se ikke bare en advarsel, de er baggrund for at konstatere, at hvis der ikke sker nogle stærke indgreb fra regeringens side, så kommer finansministeren uvilkårligt ud i den situation, hvor der oven i købet kan blive tale om at standse betalingerne eller ikke at kunne indfri de mange statsobligationer, som finansministeren skal ud at sælge. Det synes jeg nok er det, som bør stå som overskrift over den debat, vi har om finanslovsforslaget i dag, som jo ikke ser ud til at blive et publikumsstykke – det er nok, fordi vi har brugt mange kræfter i går – men det ændrer ikke på alvoren bag de problemer, vi står med her.

Jeg mener, at der stadig væk er en chance, hvis regeringen vil det, for at finansudvalget nu virkelig kan gå i gang med at se nærmere på finanslovsforslaget. I den tid, jeg har været finanslovsordfører, har der ikke været en debat, uden at der er blevet opfordret til, at finansudvalget gik i gang med at se nærmere på tingene, men det er ikke lykkedes endnu. Det skyldes én eneste ting, nemlig regeringens manglende vilje. Det skyldes ikke formanden for udvalget, det vil jeg gerne sige, for jeg har egentlig indtrykket af, at formanden har mange gode intentioner i så henseende. Men regeringen har til dette øjeblik ikke haft nogen vilje til at gå ind i en nærmere diskussion. Vi har tidligere lagt forslag frem vedrørende dette, og det gør vi igen i år, og derfor er der ikke nogen mangel på ideer til at tage fat.

Der er for det første spørgsmålet om en bedre styring af de offentlige udgifter. Jeg vil om dette tema kun sige: hvordan kan finansministeren blive ved med stiltiende at se på, at der ansættes 25.000–30.000 personer flere i den offentlige sektor pr. år? Hvordan kan vi blive ved med at lade den udvikling fortsætte? Det er klart, at der er ingen, der er indstillet på, såfremt det overhovedet kan undgås, at gå ud og begynde at tale om afskedigelser af allerede ansatte. Men vi har nu